

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **M. S.**, bytom L., proti povinnej **LIVAK PLAST, s.r.o.**, naposledy so sídlom v Bratislave, Pri Dynamitke 11, vymazaná z obchodného registra od 27. mája 2010, **o vymoženie 16 596,96 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35 Er 240/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2012 sp. zn. 17 CoE 52/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej a súdnemu exekútorovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením zo 14. októbra 2010 č. k. 35 Er 240/2004-18 vyhlásil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. exekúciu za nepriepustnú a konanie zastavil z dôvodu straty povinného mať spôsobilosť byť účastníkom konania, nakoľko bol 27. mája 2010 vymazaný z obchodného registra. Oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť exekútorovi trovy exekúcie v sume 51,34 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia a súčasne rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov exekučného konania. Výrok týkajúci sa trov exekúcie odôvodnil odkazom na § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, § 14, § 15 a § 22 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a v rámci náhrady hotových výdavkov vznikom trov na telekomunikačných poplatkoch, výdavkoch spojených so založením spisovej zložky a obálkach v sume 2,- € a poštovnom za vrátenie poverenia v sume 1,40 € a náhrade DPH za tieto položky.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávneného uznesením z 30. marca 2012 sp. zn. 17 CoE 52/2011 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov súdneho exekútora zmenil, tak že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. Pavlovi Štukovskému, Holubyho 2, Nové Mesto nad Váhom náhradu trov exekúcie v sume 47,26 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Žiadnemu z účastníkov ani súdnemu exekútorovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie s poukazom na § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z., § 60 písm. c/ toho istého zákona a § 25 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. odôvodnil tým, že podľa jeho názoru „nebolo preukázané, že za trovy potrebné na účelne vymáhanie návrhu možno považovať telekomunikačné poplatky a náklady na obálky a založenie spisovej zložky sú nepochybne súčasťou administratívnych prác, ktoré vyžadujú osobné aj vecné náklady, odmena za ktoré je súčasťou odmeny exekútora. Nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je súdny exekútor povinný vrátiť poverenie až po právoplatnom zastavení exekúcie, nemožno náklady s tým spojené zahrnúť do trov, o ktorých súd rozhodoval pri zastavení exekúcie. Súdnemu exekútorovi teda nepatrí náhrada hotových výdavkov v sume 3,40 EUR spolu s 20 % DPH v sume 4,08 EUR“. Námiety oprávneného nepovažoval odvolací súd z hľadiska vzniku jeho povinnosti zaplatiť trovy exekútora za právne významné, pretože ak by exekučný titul bol zrušený, nepochybne by to bol podľa § 203 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. oprávnený, kto by bol povinný trovy nahradiť. V žiadnom prípade by nebolo možné uložiť túto povinnosť subjektu, ktorý nebol účastníkom konania. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený, žiadal ho spolu s uznesením súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru oprávneného už postupom prvostupňového súdu došlo k odopretiu práva na spravodlivé súdne konanie porušením zásady kontradiktórnosti tým, že súd prvého stupňa pred vydaním zjavne nezákonného uznesenia o zastavení exekúcie neumožnil oprávnenému oboznámiť sa s návrhom na zastavenie exekúcie doručeným súdu exekútorom dňa 20.08.2010, vyjadriť sa k tomuto návrhu, čo malo v konečnom dôsledku za následok, že sa oprávnenému odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a že prvostupňový súd vec nezákonne rozhodol a s touto procesnou vadou sa nevysporiadal ani odvolací súd, čoho dôkazom je nepresvedčivé odôvodnenie jeho rozhodnutia. Dovolateľ má za to, že súd prvého stupňa „legalizujúci vlastné procesné pochybenie... na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia nemohol vyhlásiť

exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju podľa §-u 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, ale pri dôslednom skúmaní exekučného spisu EX 32/2004 by bol povinný exekúciu zastaviť podľa §-u 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, pretože takýto návrh bol povinný podať už exekútor, ktorý už od roku 2006 z obsahu jeho komunikácie s povinným LIVAK PLAST, s.r.o. vedel, že exekúcia bola neúčinne začatá v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postom Okresného súdu Bratislava III – predčasným vyznačením doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom rozkaze č.k. 42 Rob 35/04 zo dňa 24.1.2004 (exekučnom titule)...“ Vzhľadom na existenciu neúčinného exekučného titulu, po začatí exekúcie, nie vinou oprávneného, ale vinou nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III, aplikácia ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku nebola možná, pretože zastavenie exekúcie nezavinil oprávnený, takže nebolo možné zaviazať ho na náhradu trov exekučného konania súdnemu exekútorovi, najmä, ak tento pre oprávneného nevymohol žiadnu sumu. S uvedenými skutočnosťami sa nevysporiadal ani odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Dovolateľ tak prvostupňovému, ako aj odvolaciemu súdu vytkol, že sa „iba príliš formalisticky vyrovnali s ustanovením §-u 203 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z.“ Oba sudy dôsledne neskúmali, či oprávnený mohol predpokladať, že dôjde k zániku exekučného titulu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné,

ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

I keď v danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, ktoré vykazuje znaky uznesenia v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie proti nemu je zo zákona vylúčené (§ 239 ods. 3 O.s.p.), keďže ide o uznesenie o trovách konania.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vynovených v § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací sú zamerá predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade oprávneného nerešpektovali niektoré z týchto práv. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že účelom ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je umožniť účastníkovi konania, aby po zrušení dovolaním napadnutého rozhodnutia mohol v plnom rozsahu

realizovať svoje procesné práva, ktoré mu boli v predchádzajúcom konaní v dôsledku nesprávneho postupu súdu odňaté.

Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, ak sa účastníkov odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie (R 39/1993).

V danom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že po doručení návrhu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie, súd prvého stupňa skutočne tento návrh nedoručil oprávnenému. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia citované uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo 14. októbra 2010, č.k. 35 Er 240/2004-18 však bolo oprávnenému (aj súdnemu exekútorovi) riadne doručené. Oprávnený využil svoje právo a podal proti uvedenému prvostupňovému uzneseniu odvolanie, v ktorom nenamietal nedoručenie mu návrhu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie; podstatou jeho odvolania tvorila námietka nesprávneho právneho posúdenia veci v súvislosti s dôvodom zastavenia exekúcie a s tým súvisiacou uloženou mu povinnosťou zaplatiť trovy exekúcie. Oprávnený teda mohol a aj uplatnil svoj vplyv na výsledok konania; skutočnosť že súdy nižšieho stupňa nerozhodli podľa predstáv oprávneného, nemožno považovať za porušenie jeho práva na spravodlivý proces a za odňatie mu možnosti konať pred súdom v zmysle § 137 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pokiaľ dovolateľ ďalej svoje dovolanie (vychádzajúc z jeho obsahu) odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné),

samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že povinná stratila spôsobilosť byť účastníkom konania a súdnemu exekútorovi žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová